

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **P. H.,** zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10.2.2016, č.j. KrÚ 12247/2016/ODSH/12, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubice ze dne 14. 11. 2016, č. j. 61 A 12/2016 - 60,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubice ze dne 14. 11. 2016, č. j. 61 A 12/2016 - 60, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 10. 2. 2016, č.j. KrÚ 12247/2016/ODSH/12, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě ve výši **20.342 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jaroslava Topola, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

Odůvodnění

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Magistrát města Pardubice (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) rozhodnutím ze dne 4. 11. 2015, č. j. OSA/P-111/15-D/75 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále zákon o přestupcích) za to, že porušil jinou povinnost stanovenou zvláštním předpisem, a to konkrétně povinnost podle ustanovení § 123c odst. 3 a 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále zákon o

silničním provozu). Daného přestupku se žalobce dopustil tím, že z nedbalosti neodevzdal řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu byla oznámena skutečnost dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a doručena výzva k odevzdání řidičského průkazu, tedy nejpozději do 26. 1. 2015. Za uvedený přestupek byla žalobci podle ustanovení § 46 odst. 3 a ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 2 zákona o přestupcích uložena peněžitá pokuta ve výši 4.000 Kč. Žalobci byla taktéž podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit paušální náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 2. 2016, č. j. KrÚ 12247/2016/ODSH/12.

[2] Žalobu proti žalovanému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 14. 11. 2016, č. j. 61 A 12/2016 – 60.

[3] Krajský soud vyložil, že příslušný obecní úřad písemně nebo elektronicky oznámí řidiči dosažení počtu 12 bodů a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu ve lhůtě nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno. Přestupek je poté spáchán v případě, kdy řidič k výzvě příslušného správního orgánu v zákonem stanovené lhůtě řidičský průkaz neodevzdá. V projednávané věci žalobce dosáhl hranice 12 bodů ke dni 5. 8. 2014, výzva byla žalobci doručena do jeho datové schránky dne 19. 1. 2015 fikcí. Žalobce však odevzdal svůj řidičský průkaz až dne 29. 6. 2015.

[4] Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že žalobce jednal zaviněně ve formě vědomé nedbalosti, a že úmyslné zavinění žalobce za jeho jednání žalovaný v rozhodnutí nedovozoval. Neztotožnil se s námitkou, že žalovaný ve výroku rozhodnutí neuvedl přesné časové ohraničení začátku a konce přestupku. Krajský soud k tomu uvedl, že skutková podstata neodevzdání řidičského průkazu ve stanovené lhůtě je trvajícím deliktem. Připomněl poté, že podle judikatury v případě, kdy je v průběhu trvajícího deliktu uložena sankce, je nutno trvající delikt považovat tímto okamžikem za ukončený. Pokud je však po uložení sankce protiprávní stav i nadále udržován a trvající delikt trvá dále, nejedná se z hlediska totožnosti o skutek shodný, nýbrž o skutek nový, za který lze uložit další sankci. Odlišnost skutku je dána časovým obdobím, po které delikt (přestupek) trvá a za které je sankce ukládána. Krajský soud tato východiska aplikoval na projednávanou věc a dospěl k závěru, že výrok žalovaného rozhodnutí je zcela srozumitelný a úplný a odpovídá formálním požadavkům podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích.

[5] Dále se krajský soud zabýval námitkou promlčení části jednání žalobce v období od 27. 1. 2015 do 11. 2. 2016. Shrnul, že žalobce byl povinen odevzdat řidičský průkaz dne 26. 1. 2015, od tohoto dne tedy počal běžet protiprávní stav, který byl ukončen dne 29. 6. 2015, kdy žalobce svůj řidičský průkaz odevzdal. Dále uvedl, že v mezidobí správní orgán I. stupně zahájil řízení v této věci příkazem ze dne 26. 3. 2015, č.j. OSA/P-111/15-D/6, který byl žalobci doručen dne 30. 3. 2015 (toto rozhodnutí postihovalo tedy fakticky neodevzdání řidičského průkazu a udržování protiprávního stavu do dne vydání tohoto

rozhodnutí). Tím došlo dle názoru krajského soudu k přerušení běhu lhůty k projednání přestupku a v souladu s ustanovením § 20 zákona o přestupcích počala běžet nová lhůta k projednání přestupku, která by skončila nejpozději dne 30. 3. 2017. K prekluzi přestupku však nedošlo ani částečně, neboť napadené rozhodnutí nabylo právní moci již dne 12. 2. 2016.

[6] K další námitce, podle níž žalovaný pominul důkaz originálem dokladu o doručení výzvy k odevzdání řidičského oprávnění do datové schránky žalobce, krajský soud uvedl, že tuto námitku žalobce v blanketním odvolání nenamítl. Krajský soud poté dospěl k závěru, že doručenka, která je součástí správního spisu, je dostatečným důkazem o tom, že byla žalobci daná písemnost do datové schránky řádně doručena, a to fikcí - dne 19.1.2015 - jedná o autorizovaný výstup orgánu poskytujícího služby datové schránky, České pošty, s.p. Taktéž poukázal na to, že žalobce k této skutečnosti nic konkrétního ani netvrdí. Uvedl, že prostřednictvím totožné datové schránky a stejným způsobem byly žalobci ve věci doručovány další listiny, u nichž však žalobce jejich nedoručení nenamítl.

[7] Krajský soud taktéž neshledal jako nepřiměřenou peněžitou sankci ve výši 4000 Kč a má za to, že žalovaný se řádně zabýval odůvodněním a adekvátností vyměřené výše uložené pokuty. Zdůraznil, že správní orgány ve svém rozhodnutí přihlédly ke všem okolnostem případu, kdy zohlednily především dvě okolnosti – 1. motivaci žalobce ke spáchání daného přestupku a 2. osobu žalobce, přičemž neshledaly žádné okolnosti polehčující. Při hodnocení osobnosti žalobce je podle krajského soudu možné přihlédnout ke skutečnosti, že se jedná o osobu, která opakovaně porušuje právní předpisy, resp. páchá přestupky na úseku dopravy, jak je jednoznačné z jeho evidenční karty řidiče.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[8] Žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) proti rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost, v níž uplatnil důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[9] Namítl, že žalovaný a krajský soud jej činí odpovědným za přestupek v nesprávné formě zavinění. Pokud byl žalovaný toho názoru, že si chtěl stěžovatel ponechat řidičský průkaz se záměrem jej zneužívat v případě silniční kontroly a prokazovat jím držení řidičského oprávnění, jehož držitelem není, pak by to ve skutečnosti znamenalo, že stěžovatel přestupek spáchal úmyslně, nikoliv ve formě vědomé nedbalosti. V této souvislosti také namítl, že žalovaný neprokázal zavinění ani z nedbalosti natož úmyslné.

[10] Stěžovatel dále namítl, že výrok žalovaného rozhodnutí není přezkoumatelný vzhledem k tomu, že podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích musí výrok obsahovat též údaj o čase spáchání přestupku. Není dostatečné, aby byl trvající správní delikt vymezen toliko časem svého počátku, ale je nutné, aby byl též zřejmě označen i svým koncem, tj. aby byl přesně vymezen časový úsek, pro který je obviněný trestán. Z výroku rozhodnutí přitom nelze seznat, po jakou dobu měl žalobce protiprávní stav udržovat. Bylo by možno dovodit, že se jedná o období od okamžiku vyznačeného ve výroku do právní moci rozhodnutí (dle analogie s trestněprávními předpisy); takový výklad by nebyl

pravdivý, neboť protiprávní stav skončil dříve, než nastala právní moc rozhodnutí. Jestliže z výroku nelze seznat, kdy protiprávní stav skončil, není takový výrok rozhodnutí přezkoumatelný.

[11] Podle stěžovatele je jeho jednání částečně promlčeno. Byl totiž potrestán za to, že neodevzdal řidičský průkaz a tento protiprávní stav udržoval ode dne 26. 1. 2015 do 29. 6. 2015 (bude-li se doba trestaného přestupku řídit nikoliv výrokem rozhodnutí, ale jeho interpretací provedenou krajským soudem). Poukázal na to, že dle právních předpisů platných ke dni rozhodování správního orgánu nebylo možné přestupky, k jejichž spáchání došlo dříve než 1. 10. 2015, projednat, uplynula-li od jejich spáchání doba jednoho roku. Rozhodnutí správního orgánu nabylo právní moci dne 12. 2. 2016. To znamená, že ke dni právní moci rozhodnutí již byla část trvání deliktu, v období od 26. 1. 2015 do 11. 2. 2015 promlčena a žalobce byl potrestán v této části neoprávněně.

[12] Vzhledem k tomu, že doba promlčení přestupku se přerušuje a přerušením počíná plynout znovu až od účinnosti novely zákonem č. 204/2015 Sb. tj. od 1. 10. 2015, je nesprávný právní názor krajského soudu, že promlčecí lhůta byla přerušena a počala plynout znovu vydáním příkazu. Krajský soud podle stěžovatele opomenul při svém hodnocení vzít v potaz přechodná ustanovení zákona, která vyvracejí správnost jeho úvah. Dále je stěžovatel toho názoru, že žalovaný je v případě trvajícího deliktu oprávněn vydat rozhodnutí ve lhůtě jednoho roku od jeho ukončení; nesmí však trestat za udržování protiprávního stavu v období starším jednoho roku, neboť v té části je již delikt promlčen. Správní orgán tedy mohl žalobce uznat vinným za to, že vyvolal a udržoval protiprávní stav v období ode dne 12. 2. 2015 do 29. 6. 2015, avšak nikoli za protiprávní jednání dřívější, neboť od něj již uplynula lhůta delší jednoho roku.

[13] Stěžovatel také namítl, že žalovaný neprovedl důkaz originálem doručenky z datové schránky prokazující, že mu byla doručena výzva k odevzdání řidičského oprávnění podle § 123c odst. 3 silničního zákona. Doručení výzvy bylo přitom předpokladem k samotnému vzniku povinnosti odevzdat řidičský průkaz. Stěžovatel doručení takové výzvy v průběhu správního řízení popíral; ve správním spise se pak nenacházela doručenka v autorizované konverzi. Žalobce argument v průběhu správního řízení uplatnil, v žalobě pak citoval i odůvodnění, s kterým důkazní návrh žalovaný odmítl provést.

[14] Podle stěžovatele je podle ustanovení § 12 zákona o přestupcích nutné, aby výše pokuty reflektovala formu zavinění. Pokud tedy krajský soud vyslovil právní názor, že změna formy zavinění nemuá vliv na sankci, pak je takový názor nesprávný. Žalovaný totiž ve svém druhém rozhodnutí pouze odlišně posoudil formu zavinění, jiné skutkové okolnosti se nezměnily. Uložená sankce proto nezbytně musela takovou změnu reflektovat. Pokud ji nereflektovala, pak jde buď o postup v rozporu se zákazem reformace in peius, nebo o nezákonný postup správního orgánu, který – v rozporu s § 12 zákona o přestupcích – zjevně nereflektoval při stanovení sankce formu zavinění. Pokuta 4.000 Kč by podle stěžovatele byla adekvátní, byl-li přestupek spáchán úmyslně a existovaly-li přitěžující okolnosti, které správní orgán prvého stupně tvrdil identicky v prvním i druhém rozhodnutí žalovaného. Pokud však následně zůstaly stejné přitěžující okolnosti, avšak forma zavinění byla změněna, pak musela být sankce snížena. Zároveň krajský soud nijak nereagoval na to, že údajný úmysl stěžovatele nadále řídit (a tedy páchat trestnou

činnost) nebyl ničím prokázaný a tedy nemohl být považován za přitěžující okolnost. Stěžovatel uzavřel, že pokud sankce 4.000 Kč původně odpovídala konstelaci dvou přitěžujících okolností a úmyslného zavinění, pak bylo-li následně zavinění posouzeno jako nedbalostní a v řízení o žalobě bylo zjištěno, že jedna z přitěžujících okolností nemůže být pokládána za přitěžující okolnost, musí být učiněn závěr, že sankce 4.000 Kč není řádně odůvodněna a není tedy adekvátní, neboť by byla adekvátní jiným okolnostem. Poukázal na to, že jako porušení této zásady Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 5 As 102/2015 posoudil situaci, kdy byla zkrácena doba trvajícího přestupku, aniž byla upravena sankce.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s. Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel výslovně uplatnil kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle obsahu však ve skutečnosti uplatnil u některých námitek také kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. O jednotlivých námitkách uvážil Nejvyšší správní soud takto.

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem v tom, že delikt neodevzdání řidičského průkazu, za který žalovaný uznal stěžovatele vinným, je deliktem trvajícím. Tento názor má svou oporu v již ustálené a jednotné judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 As 93/2014 – 27, obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 As 93/2014 – 27, ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 33/2015 – 19, či ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 As 21/2016 – 29).

[18] Nejvyšší správní soud ze správního spisu dále rekapituluje časovou posloupnost věci:

- Magistrát města Pardubice, odbor dopravy/dopravně správních agend vypravil do datové schránky stěžovatele dne 9. 1. 2015 oznámení o dosažení 12 bodů spolu s výzvou k odevzdání řidičského průkazu. Důkazem o doručení těchto písemností má být doklad o jejich doručení. Tento doklad přiložil správní orgán ke svému oznámení o přestupku ze dne 27. 1. 2015. Z dokladu vyplývá, že soubor, jehož obsahem měla být tato výzva, byl dne 9. 1. 2015 dodán v datové zprávě (v dokladu vyznačeno ID zprávy č. 247732936) do datové schránky stěžovatele. Z dokladu dále vyplývá, že tato zpráva byla stěžovatelovi fikcí doručena dne 19. 1. 2015. Nejvyšší správní soud, stejně jako krajský soud nemá pochybnosti o tom, že i když uvedený doklad neposkytuje autorizovaný důkaz o svém původu, jde o ve veřejné sféře standardně pořizovaný výstup pocházející z informačního systému datových schránek, prokazující úkon doručení písemnosti adresátovi. I v této podobě je proto dostatečně věrohodným důkazem o průběhu doručování písemnosti. Stěžovatel navíc doručení výzvy

zpochybňuje pouze s tím, že k tomu ve správním řízení měl být proveden důkaz originálním či autorizovaným výstupem z datové schránky. Nijak přitom nezpochybňuje původ ani obsah dokladu o doručení založeného ve spise a nepopírá skutečnosti, které z něj žalovaný a krajský soud dovozují. Jestliže žalovaný tedy tímto důkazem o doručení výzvy disponoval a i když v odvolacím řízení přes návrh stěžovatele neprovedl důkaz např. autorizovaným výstupem dokladu o doručení z informačního systému datových schránek, nejedná se za těchto okolností o vadu správního řízení. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že z dokladu přiloženého ve spise vyplývá, že výzva k odevzdání řidičského průkazu byla stěžovateli doručena fikcí dne 19. 1. 2015.

- Na základě doručené výzvy měl stěžovatel nejpozději dne 26. 1. 2015 odevzdat řidičský průkaz příslušnému orgánu.

- Dne 30. 3. 2015 byl stěžovateli doručen příkaz ze dne 26. 3. 2015, č. j. OSA/P-111/15-D/6, jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku; šlo o první úkon žalovaného v řízení o přestupku.

- Stěžovatel dne 10. 4. 2015 podal odpor proti příkazu, který byl tímto zrušen a žalovaný pokračoval v řízení, v němž mj. na den 28. 5. 2015 předvolal stěžovatele k ústnímu jednání. Tohoto jednání se stěžovatel nezúčastnil.

- Téhož dne, tj. 28. 5. 2015 bylo vydáno rozhodnutí č. j. OSA/P-111/15-D/42, stěžovateli bylo doručeno 29. 5. a dne 8. 6. 2015 zástupci stěžovatele Ing. Miloslavu Jarošovi.

- Stěžovatel dne 22. 6. 2015 podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku.

- Z evidenční karty řidiče vyplývá, že stěžovatel dne 29. 6. 2015 odevzdal řidičský průkaz, což uvedl správní orgán I. stupně i v odůvodnění rozhodnutí ze dne 4. 11. 2015, č. j. OSA/P-111/15-D/75.

- Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 9. 2015, č. j. KrÚ 58587/2015/ODSH/12D bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno.

- Dne 4. 11. 2015 správní orgán I. stupně znovu rozhodl o vině stěžovatele rozhodnutím č. j. OSA/P-111/15-D/75, proti tomuto rozhodnutí stěžovatel podal dne 30. 11. 2015 blanketní odvolání.

- Žalovaný o odvolání rozhodl dne 10. 2. 2016 pod č. j. KrÚ 12247/2016/ODSH/12 a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil; žalované rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 2. 2016.

[19] Se stěžovatelem se Nejvyšší správní soud ztotožnil v tom, že z hlediska formálních požadavků na výrok rozhodnutí o přestupku podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích je nezbytné, aby tento výrok obsahoval jednoznačnou identifikaci časového období,

v němž trval protiprávní stav, tj. v jakém období stěžovatel udržoval protiprávní stav neodevzdání řidičského průkazu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 12. 2015 č. j. 9 As 33/2015-19 k tomu uvedl, že u trvajících deliktů je v obecné rovině požadavek na jejich časové vymezení podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích naplněn, pokud je vymezeno období jejich páchání (srov. Jemelka, L., Vetešník, P. Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 419 - 420).

[20] Z popisu skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepochybně vyplývá, k jakému okamžiku stěžovatel svým opomenutím s odevzdáním řidičského průkazu vyvolal protiprávní stav a tím začal páchat přestupek kladený mu za vinu. Je-li totiž kladeno stěžovateli za vinu to, že neodevzdal řidičské oprávnění posledním dnem lhůty (26. 1. 2015), je logické, že ode dne 27. 1. 2015 začal páchat přestupek proti pořádku ve veřejné správě spočívající v trvajícím porušení povinnosti odevzdat řidičského oprávnění. Za počátek protiprávního stavu je tedy nezbytné považovat den, který následoval po dni, v němž skončila stěžovateli lhůta k odevzdání řidičského oprávnění. Z výroku rozhodnutí však naopak výslovně neplyne, zda a případně kdy bylo páchání přestupku ukončeno a především, kdy má být konec období, za které byl stěžovatel postižen. Doba páchání přestupku ve výroku tedy vymezena jednoznačně nebyla a rozhodnutí je proto stiženo vadou.

[21] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010 – 101 uvedl, že v průběhu trvání deliktu (tj. v posuzované věci dříve, než byl protiprávní stav ukončen odevzdáním řidičského průkazu) je mezníkem v přestupkovém řízení zahajovaném z úřední povinnosti, který odděluje jeden trvající delikt od dalšího takového, ten den, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení přestupci. Jak již bylo výše uvedeno, stěžovateli byl dne 30. 3. 2015 doručen příkaz správního orgánu I. stupně ze dne 26. 3. 2015, č. j. OSA/P-111/15-D/6 (dále jen *„příkaz“*), kterým byl uznán vinným za přestupek a současně mu – jakožto prvním úkonem žalovaného ve správním řízení - bylo takto oznámeno zahájení přestupkového řízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 As 167/2015 – 48 z něhož vyplývá, že *„okamžik doručení příkazu a okamžik zahájení řízení splývají v jeden“*).

[22] Dnem 30. 3. 2015 byl tedy jeden delikt stěžovatele ukončen a žalovaný za něj po provedeném řízení byl oprávněn uložit sankci. Protože po tomto okamžiku protiprávní stav stěžovatel i nadále udržoval a deliktní jednání proto trvalo i nadále, jednalo se z hlediska totožnosti skutku o skutek nový, trvající až do okamžiku odevzdání řidičského průkazu či do okamžiku oznámení zahájení nového přestupkového řízení. Za tento nový skutek – počínající dnem 31. 3. 2015 a končící odevzdáním řidičského průkazu dne 29. 6. 2015 - následně mohl žalovaný uložit souhrnnou sankci i za dřívější delikt, reflektující to, že se stěžovatel dopustil dalšího deliktního jednání předtím, než byl shledán vinným za předchozí delikt.

[23] Ze žalovaného rozhodnutí však vůbec nevyplývá, že by žalovaný tyto skutečnosti vůbec rozlišil a hodnotil. Žalovaný naopak v části, v níž posuzoval otázku zavinění stěžovatele, hodnotil i to, že stěžovatel neodevzdal řidičský průkaz ani poté, co byl o této povinnosti uvědoměn příkazem (tj. 30. 3. 2015), dále též poté, co byl předvolán k ústnímu jednání na den 28. 5. 2015, ani po vydání rozhodnutí ze dne 28. 5. 2015, č. j. OSA/P-

111/15-D/42 a ani po odvolání ze dne 22. 6. 2015. Žalovaný v odůvodnění zdůraznil, že stěžovatel řidičský průkaz odevzdal až dne 29. 6. 2015. Žalovaný tedy nepochybně hodnotil jednání stěžovatele v celém rozmezí období od 27. 1. 2015 do 29. 6. 2015, tj. i jednání v období následujícím po zahájení řízení dne 30. 3. 2015. Hodnocené jednání v období 31. 3. 2015 – 29. 6. 2015 se však vztahuje již k jinému skutku, než pro které bylo řízení o přestupku zahájeno dne 30. 3. 2015 (pro období 27. 1. 2015 – 30. 3. 2015, které logicky mělo být předmětem ústního jednání dne 28. 5. 2015). Nejvyšší správní soud proto shledal, že žalovaný napadeným rozhodnutím nepochybně zamýšlel sankcionovat celé období páchání přestupku, tím však nedodržel jednotu a totožnost skutku, pro které bylo řízení o přestupku dne 30. 3. 2015 zahájeno.

[24] Nejvyšší správní soud v uvedených okolnostech shledal podstatné vady, které měly vliv na zákonnost správního řízení. Již jen pro tuto vadu nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu, než zrušit nejen rozsudek krajského soudu ale v návaznosti na zjištěné vady taktéž žalované rozhodnutí. Z hlediska procesní ekonomie řízení však shledal Nejvyšší správní soud za nezbytné posoudit i zbývající kasační námitky.

[25] Nejvyšší správní soud se se stěžovatelem ztotožnil v názoru, že na věc nelze aplikovat právní úpravu ustanovení § 20 zákona o přestupcích ve znění účinném od 1. 10. 2015. Z části první článku II. bodu 3 přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon o přestupcích a o Rejstříku trestů, totiž vyplývá, že ustanovení § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. od 1. 10. 2015) o přerušení běhu lhůty zahájením řízení, se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Vzhledem k tomu, že deliktní jednání stěžovatele bylo ukončeno už dne 29. 6. 2015, na projednávanou věc bylo ve vztahu k otázce lhůty k projednání přestupku nezbytné aplikovat ustanovení § 20 zákona o přestupcích ve znění předcházejícímu dni 1. 10. 2015.

[26] Nejvyšší správní soud je nicméně ve shodě s krajským soudem toho názoru, že k marnému uplynutí lhůty k projednání přestupku v projednávané věci nedošlo a to ani podle dříve účinné právní úpravy. Prekluzí práva na projednání trvajícího přestupku se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 10. 8. 2017, č. j. 10 As 99/2016 – 31 (zde vycházel ze svého rozsudku ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010-101). Nejvyšší správní soud zde poukázal na to, že u trvajících deliktů jsou dva okamžiky, od kterých počíná běžet roční prekluzivní lhůta. Obecně u těchto deliktů platí, že lhůta počíná běžet ukončením deliktního jednání, tj. ukončením protiprávního stavu. Od toho je však třeba odlišit situaci, kdy je protiprávní jednání pachatele zjištěno správním orgánem dříve, než je ukončeno, a o trvajícím deliktu je zahájeno správní řízení. V takovém případě počíná prekluzivní lhůta podle § 20 odst. 1 přestupkového zákona běžet od okamžiku, kdy bylo podezřelé osobě doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení. Tímto dnem byl v případě stěžovatele (jak již bylo výše uvedeno) den 30. 3. 2015, roční lhůta pro projednání přestupku proto uplynula 30. 3. 2016. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci před uplynutím této lhůty (12. 2. 2016), odpovědnost stěžovatele za přestupek před právní mocí tohoto rozhodnutí tak nezanikla. Ve vztahu k okamžiku ukončení deliktního jednání dne 29. 6. 2015 doba jednoho roku k projednání přestupku uplynula dne 29. 6. 2016.

[27] Otázku zavinění stěžovatele posoudil Nejvyšší správní soud takto. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že stěžovatel se v řízení k zavinění nijak nevyjádřil a nezúčastnil se ústního jednání. Při absenci prokázaného postoje stěžovatele k následkům jednání z hlediska vnitřního vědomí ale též z hlediska složky volní (tj. toho, co pachatel zamýšlel), proto žalovaný otázku zavinění hodnotil přiléhavě pouze ze spisu. Z okolností poté správní orgán I. stupně shledal, že stěžovatel si musel být na základě dosavadního průběhu řízení a předchozích zkušeností nepochybně vědom toho, že svou nečinností porušuje zájem na řádném výkonu státní správy, přesto projevil lhostejnost k tomuto následku, nadále nekonal a protiprávní stav neodstranil. V tomto podle názoru Nejvyššího správního soudu tak správní orgán I. stupně posoudil jednání stěžovatele jako spáchané ve formě nepřímého úmyslu (srov. § 4 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích). Uvedl-li poté správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí, že stěžovatel se přestupku dopustil v nedbalosti, jedná se o rozpor mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí. Tato vada má poté za následek nesrozumitelnost žalovaného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, čj. 3 Ads 21/2004-55) a je rovněž důvodem, pro který měl krajský soud toto rozhodnutí zrušit.

[28] Žalovaný je dále toho názoru, že jednání obviněného bylo vedeno jednak snahou zneužít držbu řidičského průkazu při silničních kontrolách a jednak zamezit zjištění, zda stěžovatel drží řidičské oprávnění. Správní spis však vůbec neobsahuje podklady, které by tomuto závěru svědčily. K této skutečnosti tedy žalovaný neučinil dostatečná zjištění. Pokud bez patřičných důkazů dovodil, že by motivace stěžovatele měla být taková, jak je výše uvedeno a tuto skutečnost hodnotil jako okolnost mající vliv na výši a druh sankce, zatížil tak řízení vadou, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí.

[29] Taktéž se Nejvyšší správní soud se stěžovatelem ztotožnil v tom, že žalovaný nedostatečně hodnotil další okolnosti rozhodné pro druh a výši sankce. V žalovaném rozhodnutí je totiž k osobě stěžovatele uvedeno pouze tolik, že ten se vyznačuje nulovým respektem k povinnostem vyplývajícím ze zákona (z důvodu častého porušování dopravních předpisů). Z rozhodnutí však nevyplývá, ke kterým deliktům takto žalovaný přihlédl – tyto skutečnosti nelze dovodit ani ze správního spisu. V této části je proto žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[30] Podle názoru Nejvyššího správního soudu nakonec neobstojí ani ta část žalovaného rozhodnutí, v níž se žalovaný ve vztahu k výši sankce zabýval mírou zavinění stěžovatele. Již správní orgán I. stupně v odůvodnění zcela neurčitě uvedl, že *„vzhledem k zavinění“* považuje uloženou pokutu za přiměřenou s tím, že stejnou výši pokuty (4.000 Kč) stěžovateli uložil již předtím příkazem. Blíže se však žalovaný (ani správní orgán I. stupně) v rozhodnutí mírou zavinění nezabýval. Zcela bez odůvodnění také zůstalo, zda-li žalovaný míru zavinění přičetl jako okolnost pro výši sankce polehčující či přitěžující. Celkově platí, že pokud v řízení nebyly dostatečně hodnoceny skutečnosti rozhodné pro druh a výši sankce (zejména o osobnosti stěžovatele) a taktéž míra zavinění stěžovatele byla hodnocena v podstatě nesrozumitelně, závěr o přiměřenosti pokuty neobstojí, neboť je ve své podstatě nepřezkoumatelný.

[31] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, jak bylo ve vztahu k jednotlivým námitkám výše uvedeno, pro naplnění kasačního důvodu

podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil a vedle něj i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného o odvolání. Žalovanému také podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

[32] Žalovaný se tedy v dalším řízení ve smyslu výše uvedeného bude zabývat okolnostmi jednání žalobce v období 27. 1. 2015 – 30. 3. 2015. S přihlédnutím k pravidlům vyplývajícím z přechodných ustanovení § 112 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich v dalším řízení znovu posoudí jednotlivá kritéria rozhodná pro úvahy o výši a druhu trestu a rozhodne o přiměřené sankci.

[33] Nejvyšší správní soud je za této procesní situace posledním soudem, který o věci rozhodl, musí proto rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení ve smyslu § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s. Stěžovatel měl v projednávané věci plný úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení proti žalované podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel soudu předložil vyúčtování nákladů řízení o kasační stížnosti, při určení nákladů řízení o žalobě vycházel Nejvyšší správní soud ze skutečností zřejmých ze spisu. Stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem. Z obsahu spisu krajského soudu vyplývá, že stěžovatel zaplatil soudní poplatek za žalobu **3000 Kč**. Zástupce stěžovatele poté v řízení o žalobě učinil celkem dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a podání žaloby jako úkon ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za tyto dva úkony tedy náleží částka 2 x 3.100 Kč (srov. ustanovení § 7 ve spojení s §9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši **2 x** 600 Kč. V řízení o kasační stížnosti zaplatil stěžovatel soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5000 Kč**. Zástupce stěžovatele poté v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti jako úkon ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za tento úkon náleží částka 3.100 Kč (srov. ustanovení § 7 ve spojení s §9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 600 Kč. Celková částka náhrady zaplacených soudních poplatků činí **8000 Kč** a náhrada nákladů stěžovatele na odměnu advokáta činí **10.200 Kč.** Odměna byla navýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty (**2.142 Kč**), neboť advokát je plátcem daně z přidané hodnoty. Celková výše nákladů stěžovatele na řízení tak činí součet částek 8000 Kč + 10.200 + 2.142 Kč, tj. celkem **20.342 Kč**. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce. Žalovaná neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné (srov. § 53 odst 3 s. ř. s.)

V Brně dne 21. prosince 2017

pokračování

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu